

UKRAINIAN ONOMASTIC LANDSCAPE IN INTERNET

Summary

The article dwells on the analysis of the most popular Internet queries in the Ukrainian Internet segment in 2013. In the case study at hand the focus is proper names which constitute onomastic landscape. The source of information for the corpus under analysis is service Google Zeitgeist. The principle of work is to gather information and analyse it while excluding spam facts and repeated or very similar queries. As the Internet is becoming popular among different age and social strata it is highly likely to show the accurate picture of onomastic trends in Ukraine.

In 2013 Ukrainians searched mostly for entertaining domestic and Hollywood shows. Not surprisingly, the show business stars were among the top searches as they are the most active in Ukrainian media. Ukrainian onomastic landscape is assimilating the worldwide trends and at the same time is expanding the part of domestic issues, shows, stars.

Key words: Google Zeitgeist, Internet, onomastic landscape, proper name.

УДК 811.161.2'373.46

Г. В. Тимошик,

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри українського прикладного мовознавства

Львівського національного університету імені Івана Франка,

вул. Університетська, 1, м. Львів, 79602, Україна,

тел.: (032)239-43-55,

Halyna.Tymoshyk@gmail.com

ДАВНЬОРИМСЬКІ БІБЛІЄАНТРОПОНІМИ В УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ СВЯТОГО ПИСЬМА ХІХ–ХХ СТ. (НА МАТЕРІАЛІ НАЙМЕНУВАНЬ, ЩО МІСТЯТЬ У СВОЇЙ СТРУКТУРІ НАЗВИ ПОСАД, ПРОФЕСІЙ)

У статті розглянуто особливості давньоримських новозавітних найменувань, до структури яких входять назви адміністративних посад, професій. Ці соціальні маркери, репрезентуючи місце біблієперсона в ієрархії тогочасного суспільства, дозволяють не тільки зусібіч означити носія імені, а й відчитати важливі фрагменти біблійної історії, яка у транскодованому варіанті потрапила в український мовнокультурний вимір.

Ключові слова: біблієонім, новозавітний текст, римський світ, давньоримські найменування.

Актуальність дослідження. У новозавітному тексті (маємо на увазі оригінал та його перекладні варіації) знаходимо різномовні елементи: грецький (койне); гебрійський, арамейський, латинський тощо, які ідентифікують не лише полілінгвальний код новозавітного тексту, а й репрезентують ареали міжкультурної комунікації, що виникала на перетині різних цивілізаційних (близькосхідної та європейської) моделей світосприйняття та світорозуміння. Упродовж тривалої історії перекладання святописемної літератури чимало різномовних елементів транскодувалося й увійшло в перекладні тексти, а через них експлікувалося й у мовно-культурний вимір мови-приймача (у нашому випадку української). Особливе місце у процесі перекладання належить системі святописемних біблієонімів, котрі до цього часу перебувають на периферії зацікавлень української лінгвістичної науки.

Аналіз останніх досліджень. У царині української лінгвістики до цього часу біблієзнавчі студії є доволі спорадичними та фрагментарними. Зважаючи на незначну увагу української лінгвістики до проблем транскодування біблійного тексту, констатуємо, що питання ономастики як важливого компоненту Святого Письма висвітлені в розвідках І. Огієнка та частково у працях О. Горбача, В. Німчука, Г. Тимошик.

Мета дослідження. У поліетнічному ономастиконі новозавітного тексту давньоримські біблієантропоніми репрезентують (хоча й фрагментарно) головні моделі системи найменувань Давнього Риму. З огляду на це, метою статті є проаналізувати окремий сегмент давньоримського біблієантропонімікону святописемного тексту в новочасних українських перекладах, що містить у своїй структурі такі соціальні маркери, як назви адміністративних посад, світських професій того часу. Вивчення означених онімів дозволить, по-перше, означити місце біблієперсоніма в ієрархії тогочасного суспільства, а по-друге, дозволить відчитати преференції авторів новочасних українських перекладів Святого Письма.

Важливим компонентом мовних візій Святого Письма новозавітного канону є мовнокультурні фактори, які репрезентують так званий „Рахгомана” („замирена” римськими завойовниками частина світу, тобто римська імперія” [1, с. 559]), який у перекладі з латинської означає „римський світ”. Для ідентифікації цього поняття важливими є не лише територіальні (ті, що охоплюють різноаспектне буття в координатах автентичної території та поза її межами, тобто в римсь-

ких колоніях), а й соціокультурні маркери, втілені в мовній площині, зокрема в а) *давньоримському антропоніміконі* новозавітного тексту, що мав складну структуру [2]; [3]; особливу увагу слід звернути на давньоримські теофорні імені, які спорадично представлені в свято-писемному тексті [4]; б) *бібліотопонімах*; в) *біблієміфонімах* тощо.

Крім онімної площини „Рахгомап” ідентифікують й інші мовні маркери. Важливими репрезентантами „римського світу”, втіленого в новозавітному тексті, є найменування різноманітних артефактів, як-от: а) *назви грошових одиниць*; б) *назви елементів побуту*; в) *назви одягу та його елементів*; г) *назви ремесел*, д) *найменування окремих сегментів інституту управління*; е) *системи правосуддя* тощо.

У цьому переліку мовних елементів окреме місце належатиме системі посад, військових звань, професій, які, зважаючи на специфіку тексту та перебіг біблійної історії, є лише частково представлені в новозавітному тексті. Однак навіть така невелика група номенів дозволяє відчитати різноаспектну інформацію з життя того чи іншого біблієперсона та розкрити окремий аспект мовних особливостей новозавітного тексту. У новозавітному тексті трапляються комплекси давньоримських найменувань, де біблієонім поєднується з лексемами, які позначають посаду, професійну належність носія імені. Означення професії чи особливого соціального статусу в тексті виконує важливу роль соціокультурних ідентифікаторів того чи іншого носія імені.

Окрему групу утворюють комплексні найменування, які належали особам, що займали вищі щаблі соціальної ієрархії. Вони, як правило, стосувалися галузі управління та диференціювалися за сферою впливу. До цієї групи належить найменування особи / осіб, яке у своїй структурі містило назву адміністративної посади. Посада намісника, управителя (*praeses, sides subst. m, f* – охоронець, захисник, покровитель; намісник (в) провінції, тобто проконсул [1, 611]; грецький відповідник ἡγεμών, ὁ – керівник, наставник; глава, вождь; командувач; правитель [5, Т. 1, с. 742]; українські відповідники – *игемон (игемон), намісник, правитель, староста*: Κατὰ δὲ ἑορτῆν εἰώθει ὁ ἡγεμών ἀπολύειν ἕνα τῶ ὄχλῳ δέσμιον ὃ ἦθελον → *Per diem autem sollemnem consueverat praeses dimittere populo unum vincum quem voluissent* → На свято ж звик игемон одпускати народові одного в'язника (1а), На сьвято ж звик игемон одпускати народові одного в'язника (1б), а вже намісник звичай відпускати на свято народові в'язня одного (2),

На свято звик був правитель відпускати народів одного в'язня (3), На кожне свято правитель мав звичай відпускати народів одного в'язня (4) [Мт. 27: 15] [1].

У новозавітному тексті функції намісників (прокураторів) виконували: а) *Феликс* (прокуратор Юдеї [7, с. 1006–1007]; прокуратор (*procurator, orism* – завідувач, розпорядник, уповноважений; прокуратор, той, що завідує доходами імператора в провінції) – урядовець, що відповідав за збір податків і управління імператорськими землями [6, с. 766]: πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα → ad Felicem praesidem → до старости Феликса (1а), до старости Феликса (1б), до намісника Фелікса (2), до правителя Фелікса (3), до намісника Фелікса (4) [Дії 23: 24]; б) та *Пилат* (римський прокуратор, що управляв Палестиною як частиною Сирії [7, с. 738–739]): καὶ δῆσαντες αὐτὸν ἀπὸ γαυγὸν καὶ παρέδωκαν Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι → Et vinctum adduxerunt eum et tradiderunt Pontio Pilato praesidi → и звязавши його, повели таї передали його Понтийському Пилату, игемонові (1а), і, зв'язавши Його, повели таї передали Його Понтийському Пилатові, игемонові (1б), І, зв'язавши Його, повели, та й Понтію Пилату намісникові віддали (2), І зв'язавши його, повели та й передали правителеві Пилатові (3), і звязавши Його, повели й передали правителеві Пилатові (4) [Мт. 27: 2].

Крім римського представництва, в новозавітному тексті натрапляємо й на представництво „царів Набатейського царства..., котрі правили в Петрі” [7, с. 50]; грецькому номену ἐθνάρχης ὁ – етнарх, начальник області, правитель [5, Т. 1, 459] відповідає латинський *praepositus*, і *m* – начальник, завідувач, глава; командир; намісник (в провінції) [1, с. 609]; українські відповідники – *намісник (намісник), правитель: ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως* → Damasci praepositus gentis Aretae regis → У Дамаску царський намісник Ареѳа (1а), У Дамаску царський намісник Арета (1б), У Дамаску намісник царя Арети (2), В Дамаску правитель царя Арети (3); У Дамаску намісник царя Арети (4) [2 Кор 11: 32]. Цей приклад цікавий тим, що ми не знаємо імені цього етнарха, бо його йменовано опосередковано через володаря, якому він підпорядковувався. Також у перекладі (1а / 1б — переклад П. Куліша – І. Пулюя) через фінальонім (Ареѳа / Арета) можна проінтерпретувати як ім'я етнарха, а не його пана.

Посада проконсула (*proconsul, ulis m* – проконсул, намісник в провінції [1, с. 620]; грецький відповідник ἀνθύπατος, ὁ – прокон-

сул [5, Т. 1, 151]; українські відповідники — *проконсул, староста*: ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως → quaerens avertere proconsulem a fide → шукаючи одвернути старосту од віри (1а), шукаючи одвернути старосту од віри (1б), і намагався відвернути від віри проконсула (2), і намагався проконсула від віри відвернути (3), намагаючись відвернути проконсула від віри (4) [Дії 13:8]; τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονός ἐπίστευσεν ἐκπλυσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ κυρίου → tunc proconsul cum vidisset factum credidit admirans super doctrinam Domini → Тоді видівши староста, що сталось, увірував, дивуючись наукою Господню (1а), Тоді видівши староста, що сталось, увірував, дивуючись наукою Господньою (1б), Тоді той проконсул, як побачив, що сталося, увірував, і дивувався науці Господній! (2), Тоді проконсул, убачивши, що сталося, увірував, вельми здивований наукою Господньою (3), Тоді проконсул, побачивши, що сталося, повірив, дивуючись вченню Господа (4) [Дії 13: 12]) належала особі, яка займала доволі високе соціальне становище в системі управління Давньоримською державою.

Проконсул – службовець, який здійснював військові доручення за межами Риму [8, с. 766]. Спочатку проконсул виконував військові доручення поза Римом, а з утворенням провінцій здійснював вищу юридичну, адміністративну й військову владу в провінціях. Наприклад, він міг бути суддею: ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοὶ εἰσὶν, ἐγκαλεῖτωσαν ἀλλήλοισι → quem causam conventus forenses aguntur et pro consolibus sunt accusent invicem → то (на се) судді судять и есть старости : нехай позивають оди н одного (1а), то (на се) судді судять и есть старости: нехай позивають один одного (1б), то суди є на ринку й проконсули, – один одного хай позивають (2), то на те є суди, є проконсули; хай позивають одні одних (3), то є судді та проконсули, хай позивають один одного (4) [Дії 19: 38].

У новозавітному тексті маємо згадку про двох проконсулів: а) *Сергія Павла* (римський проконсул провінції Кіпр [7, с. 888]): ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ → qui erat cum proconsule Sergio Paulo viro prudente → котрий був у старости Сергія Павла, чоловіка розумного (1а), котрий був у старости Сергія Павла, чоловіка розумного (1б), Він був при проконсулі Сергії Павлі, чоловіку розумнім (2), який був з проконсулом Сергієм Павлом, розумною людиною (3), який був при проконсулі Сергії Павлі, розумному чоловікові (4) [Дії 13: 7]; б) та *Галлиона* (був проконсулом провінції Ахаї

[7, с. 184]): Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπάτου ὄντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα → Gallione autem proconsule Achaiae insurrexerunt uno animo Iudaei in Paulum → к же старостував Галион в Ахайї, напали одностайно Жиди на Павла, та й повели його на судилище (1а), Як же старостував Галион в Ахайї, напали одностайно Жиди на Павла, та й повели його перед суд (1б), коли Галліон був в Ахайї проконсулом, то проти Павла однодушно повстали юдеї, і на суд привели його (2), Коли Галліон був проконсулом Ахайї, юдеї однодушно піднялись проти Павла й привели його на суд (3), коли Галіон був проконсулом у Ахайї, юдеї одностайно накинулися на Павла і привели його на суд (4) [Дії 18: 12].

Окремо виділяємо давньоримські найменування, які у своїй структурі містять лексеми, що позначають професійну належність особи. У новозавітному тексті виявлено два найменування, носії яких належали до сфери *медицини* (*medicus*, і *m* – лікар, хірург [1, с. 476]; *ιατρός* ὁ – лікар; цілитель [2, Т. 1, 808]); українські відповідники – *лікар* / *лікар* / *лікар*: Λουκᾶς ὁ ἱατρός ὁ ἀγαπητός → Lucas medicus carissimus → Лука, любий лікар (1а), Лука, любий лікар (1б), Лука, улюблений лікар (2), Лука, любий лікар (3), Лука – улюблений лікар (4) [Кол 4: 14] та юриспруденції (*orator*; *oris m* – оратор; делегат, посол з усним дорученням; прохач, посередник [3, с. 541]; *ρήτορος* ὁ – оповідач; оратор, доповідач; той, що оголошує присуд, суддя; ритор [5, Т. 2, 1453]); українські відповідники – *речник*, *проловець*, *захисник*.

У святописемній літературі під словом „ритор” слід розуміти адвоката, що представляв перед римським намісником сторону позивача [7, с. 840]: Μετὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ πρεσβυτέρων τινῶν καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινός οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου → post quinque autem dies descendit princeps sacerdotum Ananias cum senioribus quibusdam et Tertullo quodam oratore qui adierunt praesidem adversus Paulum → По пяти ж днях прийшов архиерей Ананія з старшими и з речником Тертилом якимся; вони озвались перед старостою проти Павла (1а), По пяти ж днях прийшов архиерей Ананія з старшими і з речником Тертилом якимся і озвались вони перед старостою проти Павла (1б), по п'ятих днях прибув первосвященик на ній з якимись старшими, та з промовцем якимсь Тертилом, що перед намісником скаржилися на Павла (2), Через пять днів прибув первосвященик Ананій з кількома старшими та захисником, якимсь Тертулом, й обвинувачували Павла перед правителем

(3), А через п'ять днів прибув первосвященик Ананій зі старшими та якимсь промовцем Тертилом, котрі скаржилися намісникові на Павла (4) [Дії 24: 1].

Давньоримські найменування, що містять у своїй структурі означення адміністративної посади та професії, утворюють невеликий, однак важливий фрагмент новозавітного іменника (понад 10 % від усього давньоримського антропонімікону новозавітного тексту), який дозволяє відчитати важливі сегменти святописемної історії, означити моделі усебічного розуміння новозавітного тексту та окреслити особливості відтворення їх у процесі перекладання. Як свідчить матеріал статті, у новочасних українських перекладах Святого Письма знаходимо різні варіанти відтворення найменувань посад / професій, що, безперечно, залежало від перекладацьких преференцій автора перекладу: а) чотири відповідники має найменування посади намісника, управителя (лат. *praeses*, *sides m, f*; гр. ἐθνάρχης, ὁ – *игемон (ігемон), намісник, правитель, староста*); б) три відповідники має найменування професії у царині *юриспруденції* (лат. *orator, oris m*, гр. ῥήτορος, ὁ) – *речник, промовець, захисник*; в) два відповідники має найменування глави представництва (гр. ἐθνάρχης, ὁ, лат. *praepositus, i m*) – *намісник, правитель* та найменування посади проконсула (лат. *proconsul, ulis m*; гр. ἀνθύπατος, ὁ) – *проконсул, староста*; г) один відповідник має найменування професії у сфері *медицини* (лат. *medicus, i m*, гр. ἰατρός, ὁ) – *лікар (лікарь)*. Посегментне вивчення новозавітного ономастикону дозволить виявити особливості трансформаційних перетворень онімної площини святописемного тексту та подолає прогалину в царині українських біблієзнавчих студій.

Список використаних джерел та літератури

1. Латинско-русский словарь / [авт.-сост. Дворецкий И. Х.]. – 7-е изд., стереотип. – М. : Рус. яз., 2002. – 846 с.
2. Тимошик Г. Давньоримський ономастикон Новозавітного Канону в новочасних перекладах святописемних текстів українською мовою / Г. Тимошик // Українська історична і діалектна лексика : [зб. наук. праць] / Інститут українознавства імені І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2007. – Вип. 5. – С. 225–278.
3. Тимошик Г. Латинські біблісантропоніми у новочасних перекладах Святого Письма українською мовою / Г. Тимошик // Українська мова. – 2009. – № 4. – С. 52–57.

4. Тимошик Г. Античні теофорні імена у новочасних перекладах Святого Письма українською мовою (продовження) / Г. Тимошик // Міфологія і фольклор. – 2010. – № 2. – С. 46–99.
5. Древнегреческо-русский словарь / [авт.-сост. И. Дворецкий] : в 2 т. – М. : Гос. изд-во иностранных и национальных словарей, 1958. – Т. 1, 2. – 1904 с.
6. Для розрізнення новочасних україномовних перекладів Святого Письма Новозавітного Канону ми вводимо нумерацію, яка ґрунтується на хронологічному принципі, відповідно до часу виконання перекладу: (1а) – Святе письмо Нового Завіту мовою русько-українською переклали вкупі П. А. Куліш и Д-р И. Пулюй, Відень, 1871. – Печатано у Львові в друкарні Товариства імені Шевченка, 1880; (1б) – Святе письмо Старого і Нового Завіту мовою русько-українською / Репринтне видання Нью-Йорк, Лондон, 1930. Переклад П. О. Куліша, І. С. Левицького і д-ра І. Пулюя. – Союз біблійних товариств, USA, Sweden, 1991 (у статті аналізуємо обидві редакції Кулішевого перекладу, оскільки вони відрізняються одна від одної); (2) – Біблія або Книги Святого Письма Старого і Нового Заповіту із мови давньоєврейської й грецької на українську наново перекладена / Переклав І. Огієнко. – Druckhaus Gummersbach, West-Germany, 1988; (3) – Святе Письмо Старого та Нового Завіту / Пер. з давньогрецької І. Хоменко-Плюта. – United Bible Societies, 1990; (4) – Новий Завіт Господа нашого Ісуса Христа: З 4-го повного перекладу Біблії / Пер. з давньогрецької о. Рафаїл Туркопяк. – К, 2000. Крім того, для порівняння використовуємо оригінальний давньогрецький (Greek New Testament. Fourth Revised edition by Barbara Aland, Kurt Aland, Matthew Black, Carlo M. Martini, Bruce M. Metzger, and Allen Wikgren. Fourth revised edition, 2nd print. Deutsche Bibelgesellschaft. – D-Stuttgart, 1994) та латинський (Biblia sacra: iuxta Vulgatam versionem. Editionem quartam emendatam cum sociis V. Ficher, H. I. Frede, H. F. D. Sparks, W. Thiele. Deutsche Bibelgesellschaft. – Stuttgart, 1994) тексти.
У статті використовуємо усталені в біблеїстиці скорочення найменувань святописемних книг з відповідною нумерацією глав та віршів, а саме: Дії – Діяння святих апостолів; Кол – Послання апостола Павла до Колосян; 2 Кор – Друге послання апостола Павла до коринтян; Мт – Євангеліє від Матвія, тощо.
1. Библийская энциклопедия Брокгауза. Chrisliche Verlagsbuchhandlung Paderborn. Lexicon zur Bibel. 1994. Brockhaus Verlag Wuppertal / [авт.-сост. Ф. Ринкер, Г. Майер]; [пер. с нем. В. М. Иванова и др.]. – Кременчук, 1999. – 1088 с.
2. Словник іншомовних слів: 23 000 слів та термінологічних словосполучень / [авт.-укл. Л. О. Пустовіт, О. І. Скопенко, Г. М. Сютя, Т. В. Цимбалюк] – К. : Довіра, 2000. – 1018 с.

Г. В. Тимошик

**ДРЕВНЕРИМСКИЕ БИБЛИЕАНТРОПОНИМЫ
В УКРАИНСКИХ ПЕРЕВОДАХ СВЯТОГО ПИСЬМА
XIX-XX ВЕКОВ (НА МАТЕРИАЛЕ НАИМЕНОВАНИЙ,
КОТОРЫЕ СОДЕРЖАТ В СВОЕЙ СТРУКТУРЕ
НАЗВАНИЯ ДОЛЖНОСТЕЙ, ПРОФЕССИЙ)**

В статье рассмотрены особенности древнеримских новозаветных наименований, в структуре которых содержатся названия административных должностей, профессий. Эти социальные маркеры, представляя место библiopерсона в иерархии того общества, позволяют не только с разных сторон обозначить носителя имени, но и прочесть важные фрагменты библейской истории, которая в транскодированном варианте попала в украинское языково-культурное измерение.

Ключевые слова: библиеоним, новозаветный текст, римский мир, древнеримские наименования.

G. V. Timoshik,

Candidate of Philology,

Associate Professor of Applied Linguistics Department

Ivan Franko National University of Lviv,

1, Universitetska St., Lviv, 79602, Ukraine,

tel.: (032)239-43-55

Halyna.Tymoshyk@gmail.com

**ANCIENT ROMAN BIBLICAL ANTHROPONYMS
IN THE 19TH - 20TH CC. UKRAINIAN TRANSLATIONS
OF THE HOLY SCRIPTURE (BASED ON THE
NOMINATIONS COMPRISING JOB TITLES AND NAMES
OF PROFESSIONS IN THEIR STRUCTURE)**

Summary

The proposed investigation is a component part of a complex research into the specificity of a transformative-and-adaptive conversion of anthroponyms in the process of rendering the Holy Scripture text into Ukrainian where Ancient Roman anthroponymic formulas comprising names of administrative posts, professions in their structure deserve a special attention. In the process of research the author has employed the historical and comparative method of linguistic studies, which has made it possible to reveal the specificity of reproducing individual elements

of Ancient Roman anthroponyms of the New Testament in the course of more than 100-year long history of translating the Holy Scripture in Ukraine. The study of the anthroponyms in question will enable the researcher to, firstly, reveal the place of a biblical personum in the hierarchy of the then society, and, secondly, will make it possible to read the preferences of the authors dealing with the present-day Ukrainian translations of the Holy Scripture. This article is to become a separate segment in the domain of Ukrainian Bible Studies. The Ancient Roman nominations comprising in their structure an administrative post and profession name make up a small fragment of the New Testament names (more than 100 % of all Ancient Roman names).

In the present-day Ukrainian translations of the Holy Scripture these social markers possess various numbers of Ukrainian equivalents: a / four (nominating the posts of a governor, administrator); b / three (nominating a profession in the field of law); c / two (nominating a head of the mission); d/ one (nominating a profession in the sphere of medicine).

Key words: Biblical onym, New Testament text, Ancient Roman realm, Ancient Roman nominations, anthroponymic formula, job titles, names of professions.

УДК 811.111'373.22

Г. В. Ткаченко,

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри іноземних мов природничих факультетів

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова,

Французький бульвар, 24 / 26, м. Одеса, 65058, Україна,

тел.: (0482)63-57-45,

foreign.languages@onu.edu.ua

ІСТОРИЧНІ ЗАСАДИ ПОЯВИ ТЕРМІНА ХРЕМАТОНІМ І МЕЖІ ХРЕМАТОНІМНОГО ПОЛЯ

В останній час актуалізувалася проблематика, що пов'язана з вивченням власних назв унікальних предметів – хремотонімів. В українській ономастичній науці досі не існує загальноприйнятого уявлення про межі хремотонімії.

Ключові слова: онім, хремотонімія.

Метою статті є аналіз існуючих у лінгвістиці визначень терміна **хремотонім**, зіставлення їх, уніфікація та стандартизація, виокремлення розрядів і класів хремотонімів, а також спроба простежити за змінами розрядів від класичного до сучасного стану.